

Ἄνν. Μετόχ. Στρόπον.) Ἡπ. (Δωδών. Ζαγόρ. Κόνιτς. Κουκούλ. Παραμυθ.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Ἀρματωλικ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Ὁξύν. Φάρσαλ.) Θράκ. (Λίμν. Μάδυτ. Περίστασ.) Μακεδ. (Βόιον Βροντ. Γαλατ. Γήλοφ Γρεβεν. Δαμασκ. Λόφ.) Πελοπ. (Μεσσην.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀράχ. Ἀρτοτ. Ἀσπρόπυργ. Ἀστακ. Γραν. Καλοσκοπ. Κολάκ. Λεπεν. Παρνασσ. Σπάρτ. Φθιώτ. Φτελ.): Ἰδῶ γρικιάζ'ρι τὰ πρόβατα Καλαμπάκ. Γρέκισαν 'ς τοῦ γούπατου τὰ πρόβατα Δωδών. Πήγαν μοναχά τ'ς κὶ γρέκισαν τὰ πρόβατα μέσ' 'ς τὴ σπ'λιά Αἰτωλ. Εἶνι γρικιασμένα τὰ πρόβατα αὐτόθ. Ἰκεῖ πᾶν κὶ γρικιάζ'ρι τ' ἀγριού'δα κάθε μέρα αὐτόθ. Τὰ ζὰ γρικιάσανι Λεπεν. Τὰ πρόβατα γρικιάζον 'ς τ' ἀπάγκω Παρνασσ. Γρέκισαν τὰ πιδιά (ἡσύχασαν, ἐκοιμήθησαν) Γραν. Ποῦ θὰ γρικιάσουμι ἀπόψι; (ποῦ θὰ κοιμηθῶμεν ἀπόψε;) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Σὰν τὰ μερμήγκια περπατοῦν, σὰν τὰ μελίδδα βάζουν, σὰ 'ς τὸ μελισσοβότανο 'ς τὰ γρέκια τους γρεκιάζουν (ἐνν. τὰ πρόβατα βάζουν=βουίζουν) Ἡπ. 2) Παραμένω εἰς τὴν φωλεάν μου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Β) Μεταβ. 1) Ὁδηγῶ, εἰσάγω τὴν ἀγέλην εἰς τὸ ποιμνιοστάσιον ἢ φέρω αὐτὴν εἰς τόπον κατάλληλον πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ διανυκτέρευσιν Εὐβ. (Μετόχ. Στρόπον.) Ἡπ. (Ζαγόρ. Μαργαρ. Παραμυθ. Πλατανούσ.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Ἀρματωλικ. Ὁξύν.) Μακεδ. (Βροντ. Γήλοφ. Γρεβεν. Δαμασκ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καστορ. Χαλκιδ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀρτοτ. Ἀσπρόπυργ. Ἀστακ. Γραν. Λεπεν. Φθιώτ. Φωκ.) — Λεξ. Βλαστ. 290: Ποῦ τὰ γρέκισες πόψε τὰ γίδια; Μετόχ. Γρεκιάζω τὰ πρόβατα (ὁδηγῶ τὸ ποίμνιον εἰς τὸ γρέκι) Καλάβρυτ. Εἶναι 'να 'θαδί καὶ τό 'καμα γρέζ' καὶ γρεκιάζω τὰ πρόβατά μ' Μαργαρ. Γρέκισα τὰ πρό'τα μας 'ς τὰ Ρόγια Βροντ. Θὰ γρικιάσουμι τὰ γίδια 'ς ν' Ἀλατσία ἀπ' κάτ' Δεσκάτ. Ποῦ τὰ γρικιάζ'ς τὰ γίδια; Γραν. Τὰ γρέκισαν 'ς τοῦ χουράφ' τὰ πρόβατα γιὰ νὰ κουπρίσ'ρι Αἰτωλ. Συνών. σ τ α λ ί ζ ω. 2) Φονεύω τινά Στερελλ. (Αἰτωλ. Γραν. Παρνασσ. Ὑπάτ.): Θὰ σὶ γρικιάσου Ὑπάτ. Τόρρ'ξι μίνια κὶ τοὺν γρέκισι (τοῦ ἔρριξε μιὰ τουφεκιά καὶ τὸν ἐφόνευσε) Γραν. Τοὺν ἤθραν γρικιασμένον ἀδικεῖ π' τοὺν βάρισαν (τὸν ἤθραν νεκρὸν ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὅπου τὸν ἐκτύπησαν) Αἰτωλ. 3) Συλλαμβάνω τινά ἐπ' αὐτοφώρῳ διαπράττοντα κακόν τι Πελοπ. (Λιγούρ.): Τοὺν γρέκισαν νὰ κλέβῃ κόττες. 4) Εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν τῶν κτιστῶν, δέρνω, κυπῶ Πελοπ. (Λαγκάδ.): Ἡ κόταινα σήμερα γρέτσιασε τὴν κοτοπούλα της (ἡ κυρία σήμερα ἐκτύπησε τὴν κόρην της). Τόνε γρέτσιασε! αὐτόθ.

γρεκιάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γρικιάρ'κους Στερελλ. (Γραν.)

Ἐκ τοῦ γ ρ ε κ ι ἄ ρ ι κ ο, οὐδ. τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γ ρ ε κ ι ἄ ρ η ς.

Ὁ συνηθισμένος νὰ μεταβαίνει τὴν κανονικὴν ὥραν εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεώς του ἐνθ' ἄν.: Γρικιάρ'κα γίδια (γίδια τὰ ὅποια ἐπιστρέφου, μόνα των τὴν κανονικὴν ὥραν εἰς τὸν τόπον ἀναπαύσεως ἢ διανυκτερεύσεώς των) Στερελλ. (Γραν.) Γρικιάρ'κους ἀνθροῦπους (ὁ τακτικός, ὁ ἀναπαύομενος ἢ κοιμώμενος πάντοτε τὴν ἰδίαν ὥραν) αὐτόθ.

γρέκισμα τό, Ἡπ. Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Χαλκιδ.) Πελοπ. (Μεσσην.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ ε κ ι ἄ ζ ω.

Ὁ καταυλισμὸς τοῦ ποιμνίου πρὸς ἀνάπαυσιν ἢ διανυκτέρευσιν ἐνθ' ἄν.: Τόπους γιὰ γρέκισμα τοῦ βράδ' Αἰτωλ. Συνών. σ τ α λ ί σ μ α.

γρέμπα ἡ, Ἡπ. (Μαργαρίτ.) γρέβα Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. γρέβα Ἡπ. (Ἰωάνν. Παραμυθ.) γρέμπος ὁ, ἐνιαχ. γκρέμπος Ἡπ. (Κόνιτς.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *greppa* (=πλευρὰ κρημονοῦ, ἐπικλινὴς βράχος), τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Σλαβ. *greben*. Ὁ τύπ. γ ρ έ μ π ο ς κατὰ τὸ συνών. τ ο ι χ ο ς.

1) Ὁ τοῖχος, ἰδίως ὁ ἀναλημματικός, ἐπὶ ἐπικλινῶν κτημάτων Ἀντίπαζ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Κόνιτς. Μαργαρίτ.) Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.: Πήανε νὰ χτίσουν γρέβα καὶ μέσα σὲ μιὰ καπάσα βρήκανε λεφτὰ (καπάσα=πίθος) Μαθράκ. Κάναμε τσι γρέβες μὲ ξερολιθιά Ἐρεικ. Πᾶμε μὲ τὸν ἀφένδη μου 'ς τὰ Σώχωρα καὶ φκεάνουμε τσι γρέβες (ἀφένδης=πατήρ) Ὁθων. Ἐγρεμίστηκε ἀπὸ τὴ γρέβα καὶ τσάκισε τὸ ποδάρι του αὐτόθ. Ἐμένα μῶμαθε ὁ πατέρας μου νὰ κάνω γρέβες Παξ. Φοραδίζ' ὄρματον γκρέμπο (κατασκευάζει καλὸν τοῖχον) εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν τῶν κτιστῶν) Κόνιτς. Ἡ λ. καὶ ἐξ ἐγγράφου τοῦ 1673 ἐκ Παξῶν. Βλ. Γ. Πετροπ., Νοταρ. πράξ. Παξῶν 71, 4 ἀνὰ ἀλλάζουν καὶ τὴν γρέμπα κάτω ἔως μία σποριά. Συνών. α ἱ μ α σ ι ἄ 1, ἄ ρ μ α κ ἄ ς 1β, ἄ ρ μ ἄ κ ι 1, ἄ ρ μ α κ ο ῦ λ α, ἄ ρ μ α κ ο ῦ λ ι, λ ι θ ι ἄ, μ ἄ ν τ ρ α, μ α ν τ ρ ὅ τ ο ι χ ο ς, ξ ε ρ ο λ ι θ ι ἄ, ξ ε ρ ὀ μ α ν τ ρ α, ξ ε ρ ὀ τ ο ι χ ο ς, π ε ζ ο ῦ λ α, π ε ζ ο ῦ λ ι, τ ο ι χ ο ς. β) Σωρὸς λίθων Ἡπ. (Ἰωάνν.) Συνών. ἄ ρ μ α κ ἄ ς 1, ἄ ρ μ α κ ἄ δ ι, ἄ ρ μ α κ α δ ι ἄ. 2) Ἐδάφος ἐπικλινές, κτήμα ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους, τοῦ ὁποίου τὸ χῶμα συγκρατεῖται δι' ἀναλημματικοῦ τοῖχου Ἡπ. (Παραμυθ.)

γρεμπανιάζω ἐνιαχ. γραμπανιάζω Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ έ μ π α ν ο.

Ἐπὶ ἀγρῶν ἢ ἀμπέλων, μένω ἀκαλλιέργητος ἐνθ' ἄν.: Ἡφηκένε τ' ἀμπέλια ντον κ' ἡγραμπανιάσανε. Ἰων. (Κρήν.)

γρέμπανο τό, Ἡπ.—Δ. Σολωμ., Ἀπαντα, ἐπιμ. Λ. Πολίτη, Α', 60 γρέβανο Κύθηρ. γρέμπανον Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) γκρέμπανο Σ. Σκίπ., Νύχτα πρωτομ., 13 γκρέμπανον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. γρέβανο Ζάκ. γράμπανο Ἰων. (Κρήν.) Χίος γράβανο Θήρ. Νάξ. (Σκαδ.) Μύκ. Πάρ. Τῆν. γράπανο Πάρ. γρέμενος Κορσ. γρέμπανος ὁ, Ἀμοργ. — Κορ., Ἀτακτ. 4, 87 Miklosich, Slav. Elem. 63, 543 G. Meyer, Neugr. Stud. 2, 24-25 Σ. Σκίπ., Τσιγγανόθ., 40 — Λεξ. Λάουνδ. Λεγρ. Μπριγκ. γράμπανος Ἰων. (Κρήν.) γραβάνα ἡ, Σέριφ.

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *grebani* (=βράχοι, κρημονοί), τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Σλαβ. *greben*. Ὁ τύπ. γ ρ έ μ π α ν ο ς καὶ εἰς Σομ.

1) Κρημνός, βράχος, τόπος βραχώδης καὶ δύσβατος ἐνθ' ἄν.: Ἡ ὄκθα ἐναι γράβανα (ὄκθα=τὸ τμήμα τοῦ ἀγροῦ τὸ μὴ δυνάμενον νὰ καλλιιεργηθῇ διὰ τοῦ ἀρότρου) Τῆν. Ἐκεῖνα τὰ μέρη εἶναι ὅλο γράβανα Νάξ. || Ποιήμ.

Τοὺς ζουπᾶνε πίνοντας καὶ μεθοκοπῶντας καὶ κατόπι λείβανα κὶ ἔρμους σκελετοὺς ρίχνουνε 'ς τοὺς γρέμπανους καὶ 'ς τοὺς ἐγκρεμοὺς Σ. Σκίπ., Τσιγγανόθ., 40.

Μὲ τὸ κουδούνι 'ς τὸ λαιμὸ | τὰ γρέμπανα ἐπερπάτει, ντὶν ντὶν ντὶν ντὶν κουδούνιζε | 'ς τὸ νεκρικὸ κρεββάτι Δ. Σολωμ., ἐνθ. ἄν. Συνών. γ ρ έ μ π ι. β) Μέρος ἀγονον Ἰων. (Κρήν.) Νάξ. (Σκαδ.) Πάρ. Χίος: Εἶναι κὶ αὐτὸς νοικοκύρης μὲ δύο τρία γράβανα Πάρ. Ἡφηκένε τ' ἀμπέλια ντον κ' ἡγενήκενε γράμπανα Κρήν. 2) Εἶδος θαλασσίων χόρτων Ἰων. (Κρήν.): Ἡ θάλασσα ἔχει πολλὰ γράμπανα. 3) Ἐπι-

θετ., ἀκαλλιέργητος Ἴων. (Κρήν.): Γράμπατο ἀμπέλι - χωράφι.

γρεμπανότοπος ό, G. Meyer, Neugr. Stud. 2, 24—Λεξ. Βεντ. Λάουνδ. Λεγρ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γρεμπανο καὶ τόπος.
Τόπος βραχώδης.

γρεμπενάτος Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. Πραστ. Σα-
ηδόν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρεμπένι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άτος.

Ἐπὶ πετεινοῦ, ό ἔχων μέγα ἄνω κάλλαιον, λειρί
ἐνθ' ἄν.: Κόκορας γρεμπενάτος Ξεχώρ.

γρεμπένι τό, Πελοπν. (Καμίν. Κάμπος Λακων. Λίμ-
περδ.) γρεβένι Πελοπν. (Ἄρν. Γέρμ. Ζελίν. Λεῦκτρ. Καρδαμ.
Μάν. Ξεχώρ. Ξηροκ. Οἴτυλ. Παλαιοχ. Πλάτσ. Σαηδόν.
Τσέρ.) κρεβένι Πελοπν. (Κάμπος Λακων.).

Ἐκ τοῦ Σλαβ. greben' = κάλλαιον.

1) Τὸ ἄνω κάλλαιον τοῦ ἀλέκτορος ἐνθ' ἄν.: Ὁ κοῦρος
ἔχει μεγάλα κρεβένια (κοῦρος=ἀλέκτωρ) Κάμπος Λακων.
Κόκορας μὲ γρεβένι Καρδαμ. Ψευτοκοῦρος ἔναι, ἀφοῦ δὲν
ἔχει γρεβένι, λειρία, σκαλτσούνια τσαὶ χρωματιστὰ φτερά
Ξεχώρ. Ἐσφαξα τὸ γοῦρο μὲ τὸ μεγάλο γρεβένι αὐτόθ.
Κλωσσογεννάει ἢ κόττα, κοκκινίζει τὸ γρεβένι τῆς (κλωσ-
σογεννάει=ἐνῶ εἶναι κλωσσα, συγχρόνως γεννᾷ) Γέρμ.
Γιὰ νὰ γυρίξῃ 'ς τὸ χωράφι ό κόκορας ἀβολυτός, κατακόκ-
κινο τό 'χει τὸ γρεβένι του Ξηροκ. || Φρ. Κατέβασε γρεβέ-
νια (ἐθύμωσε) Ξεχώρ. Τοῦ πέσανε τὰ γρεβένια (ἐταπεινώ-
θη) αὐτόθ. Συνών. καπερόνι, κρέστα, λειρί.
2) Ὁζώδης ἐξοχή κλάδου δένδρου Μάν. Συνών. ἀγγρι-
φώνι, τὸ όπ. βλ..

γρεμπούλι τό, ἐνιαχ. γρεβούλι Ἀντίπαξ. Ἐρεικ.
Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέμπα ὡς ὑποκορ.

Ὁ μικρὸς ἀναλημματικὸς τοῖχος ἐπὶ ἐπικλινῶν ἐδαφῶν
ἐνθ' ἄν.: Εἶναι τὰ γρεβούλια ἀράδα Παξ. Μ' ἔπιασε καὶ μὲ
τουβάρησε σ' ἓνα πλάι, γιὰ νὰ μὲ γρεμίση δουκάτου 'πὸ τὸ
γρεβούλι τῆς Ξυλοσερμῆς Ὁθων.

γρέντα ἡ, Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Κόνιτσ. Πάργ.) —
Λεξ. Ἡπίτ. γρέδα Κέρκ. (Ἀργυράδ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. greda=δοκός. Βλ. G. Meyer, Neugr.
Stud. 2, 25 E. Berneker, Slav. Etym. Wörterb. 348 Mik-
losich, Slav. Elem. 63, 543.

1) Ξυλίνη δοκός, τιθεμένη συνήθως εἰς τὸ μέσον τῆς οἰ-
κίας, παραλλήλως πρὸς τὰς στενὰς πλευράς, διὰ νὰ ὑποβα-
στάξῃ τὴν στέγην Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Κόνιτσ. Πάργ.):
Πρῶτα ρίχν' τίς γρέντις, μιτὰ τίς ψαλίδις Κόνιτσ. Συνών.
γρεντιὰ 2, κόδρα, πάτερο. 2) Δοκὸς ἐπὶ τῆς ὁ-
ποίας στηρίζονται αἱ σανίδες τοῦ πατώματος Ἡπ. (Πάργ.)
Συνών. γρεντιὰ 8, πατόξυλο. 3) Ἡ βάσις ἐπὶ τῆς
μηχανῆς τοῦ ἐλαιοπιεστηρίου, ὅπου ἐπαλλήλως τίθενται
πρὸς πίεσιν οἱ πλήρεις ἐλαιοπολτοῦ σάκκοι Κέρκ. (Ἀργυ-
ράδ). Συνών. γρεντιὰ 10.

γρεντάλι τό, ἐνιαχ. γρεντάλ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρ-
ναν. Γραν. Φθιώτ. Φωκ.) — Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 34.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέντα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άλι.

1) Κορμὸς δένδρου ὑψηλοῦ καὶ εὐθυτενοῦς Στερελλ. (Αἰ-
τωλ. Ἀκαρναν. Γραν.) 2) Μετων., ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀνα-

στήματος Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γραν. Φθιώτ. Φωκ.)
— Δ. Λουκοπ., ἐνθ' ἄν.: Ἐνα γρεντάλ' οὐλόκληρον εἶν' αὐ-
τὸς οὐ ἄνθρουπους Γραν. Εἶνι ἓνα γρεντάλ' ὡς ἰκεῖ ἀπ' ἄν'
ψ' λὸς Αἰτωλ.

γρεντάλωνο τό, ἐνιαχ. γρεδάλωνο Κέρκ. (Ἀργυράδ.
Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γρέντα καὶ ἁλώνι.

Ἡ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῆς βάσεως τῆς μηχανῆς τοῦ
ἐλαιοπιεστηρίου αὐλαξ, διὰ τῆς ὁποίας ρέει τὸ ἐκ τῆς ἐκ-
θλίψεως τοῦ ἐλαιοπολτοῦ ἔλαιον ἐνθ' ἄν.

γρεντζελιά ἡ, Ἡπ. (Πωγών. Σχωρ. κ.ά.) γρεντζιλιά
Ἡπ. (Ἑλληνικ. Πηγὰδ. Χουλιαρᾶδ.) Θράκ. (Αἰν. Μάλγαρ.)
Στερελλ. (Σπάρτ.) γρεντζουλιὰ Ἡπ. (Κοκκιν. Μαργαρίτ.
Τσαμαντ. κ.ά.) γρεντζ'λιὰ Ἡπ. (Πράμαντ.) Θεσσ. (Μυρό-
φυλλ.) γρετζελιά Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 233 γρετζ'λιὰ
Στερελλ. (Γραν.) γρετζελιά Χελδρ. — Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ.
φυτ., 31 Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 630 — Λεξ. Βλαστ.
463

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέντζελο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιὰ.

1) Τὸ φυτὸν Ἀμπελος οἰνοφόρος ἢ ἀγρία (Vitis vinifera
silvestris) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀμπελιδῶν (Ampelidaceae)
Ἡπ. (Ἑλληνικ. Κοκκιν. Μαργαρίτ. Πηγὰδ. Πράμαντ. Πω-
γών. Τσαμαντ. Σχωρ. Χουλιαρᾶδ.) Θεσσ. (Μυρόφυλλ.)
Θράκ. (Αἰν. Μάλγαρ.) Στερελλ. (Σπάρτ.) Συνών. ἀγγρι-
άμπελο 1, ἀγγριόκλημα 2, ἀγγριοσταφυ-
λιὰ 2, γρέντζελο 2. 2) Τὸ φυτὸν Λωτὸς ὁ ἐδώδιμος
(Lotus edulis) τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae)
Χελδρ. — Μηλιαρ., ἐνθ' ἄν. Π. Γενναδ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ.
Βλαστ. ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γρεντζιλιά Ἡπ. (Ἑλ-
ληνικ. Πηγὰδ. Χουλιαρ.) Γρεντζιλιάδης Στερελλ. (Ἀχυρ.)
Γκρεντζουλιὰ Ἡπ. (Φιλιᾶτ.)

γρεντζελιάζω ἐνιαχ. γρεντζελιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέντζελο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιὰζω.

Γίνομαι ὁμοιος πρὸς γρέντζελο (τὸ όπ. βλ.), ζα-
ρώνω, ρικνοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Ἦταν καλὰ τὰ σταφύλια φέ-
του, ἀλλὰ γρεντζέλιασαν Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γρεντζελιάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γρεντζελιάρ'κους Ἡπ.
(Ζαγόρ. Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γρεντζελιάρης.

Ὁ ρακένδυτος ἐνθ' ἄν.: Ἀμα τοὺν εἶδα ἔτισ' γρεντζελιάρ'-
κουν, κόντιμι νὰ μὴν τοὺν γνουρίσου Ἡπ. (Κουκούλ.)

γρεντζέλιασμα τό, ἐνιαχ. γρεντζέλιασμα Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γρεντζελιάζω.

Τὸ ζάρωμα, ἡ ρίκνωσις ἐνθ' ἄν.

γρεντζελίδα ἡ, Ἡπ. (Χιμάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέντζελο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίδα.

Σταφυλὴ μὲ ἀραιὰς ρῶγας.

γρέντζελο τό, Ἡπ. (Κασταν. Σχωρ.) γρέντζιλου Ἡπ.
(Ἄρτ. Δωδών. Ἑλληνικ. Ἰωάνν. Κουκούλ. Πλατανοῦς.

